

1936 nebylo nic změněno na rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé (na zrušení rozsudku a řízení první stolice a odmítnutí žaloby), oprava se netýkala podstatné části rozhodnutí, nýbrž toliko výroku o nákladech řízení. Tento výrok soudu druhé stolice o nákladech nemůže však dalším opravným prostředkem vůbec býti napadán. Nelze proto v tomto případě opravnou lhůtu počítati teprve od doručení opravovacího usnesení; opačný postup by umožnil stranám již při sebemenších opravách, provedených snad teprve po delší době, odporovati rozhodnutím, jež nedoznala věcných změn, a tím doháněti, co včas opominuly nebo zmeškaly. Rekurs žalobkynin jest proto nepřipustným, poněvadž se opravná lhůta k odporování ve věci samé již skončila dnem 11. února 1936 a usnesení odvolacího soudu ze dne 6. února 1936 o nákladech dalšímu opravnému prostředku nepodléhá.

Čís. 15305.

Zákaz nakládati hypotekou, i když jest podle § 469 a) obč. zák. při hypotece ve veřejné knize poznamenán, platí jen v poměru smluvních stran a jejich právních nástupců.

(Rozh. ze dne 18. června 1936, R I 430/36.)

Shodně: Sb. n. s. čís. 9218, opačně Sb. n. s. čís. 14288.

Na nemovitosti náležející navrhovateli Josefu W-ovi vázlo knihovně v položce C 30 zástavní právo pro pohledávání manželů G-ových v částce 66.000 Kč. Vůči zadní hypotekární věřitelce firmě Sch. a L. zavázal se dlužník podle § 469 a) obč. zák. (§ 34 III. dílčí novely), že dá vymazati veškeré pohledávky předcházející jejímu pohledávání z kauční listiny ze dne 4. prosince 1931 po jejich zaplacení. Tento závazek byl ve veřejné knize pod pol. C 38 a 47 poznamenán. Dlužními úpisy ze dne 3. ledna 1935 však svolil dlužník k převodu zástavního práva (pol. C 30) částkou 12.000 Kč na Karla W-a a částkou 8.000 Kč na Marii W-ovu, poněvadž mu tyto osoby poskytly zápůjčky, z nichž pohledávka manželů G-ových byla ve stejné výši zaplacená. První soud provedl příslušné knihovní zápisy »bez újmy práv firmy Sch. a L.«, čímž se zadní věřitel Jindřich G., pro jehož pohledávku v částce 800 Kč s přísl. jest na nemovitosti dlužníkově vloženo zástavní právo pod pol. C 63, považoval stíženým. K jeho rekursu zamítl rekursní soud žádaný vklad převodu zástavního práva maje za to, že mu brání zmíněná poznámka o závazku vlastníkově podle § 469 a) obč. zák.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Závazek podle § 469 a) obč. zák. jest účinný toliko v poměru k firmě Sch. a L., pro niž je vlastník nemovitosti převzal. V poměru k ostatním

knihovním věřitelům a tedy i k Jindřichu G. jest úplně bez významu (rozh. č. 9218 Sb. n. s.), neboť zákaz s hypotekou nakládati, je-li ve veřejné knize při hypotece poznamenán, platí přes poněkud široké a celkem povšechné znění zákona jen v poměru smluvních stran. Význam jeho poznámky spočívá v tom, že pak jsou vázáni i nástupci původních smluvních stran. Z onoho závazku však nenabývají ostatní zadní věřitelé žádného právního nároku na lepší pořadí, což plyne zejména z toho, že též tato poznámka na základě ujednání smluvních stran může zase býti vymazána. Za tohoto stavu věci však nebylo tu překážky (§ 94 č. 1 a 2 knih. zák.) proti povolení žádaného zápisu.

Čís. 15306.

K § 23 zák. o pracovních soudech.

V pracovních sporech hodnoty menší než 1.000 Kč jsou podle § 23 zák. o prac. soudech vyloučeni ze zastupování stran i notáři, vymínili-li si odměnu za zastupování.

(Rozh. ze dne 18. června 1936, R II 174/36.)

Prv ý s o u d uznal ve sporu hodnoty nižší než 1.000 Kč rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. D ů v o d y: Žalovaný, ač řádně předvolán, se nedostavil. Na místě něho se dostavil místní advokát a místní notář a vykáživše se řádnými plnými mocemi chtěli o přednesu žaloby přednáseti svoje námitky. Soud však nepřipustil zastoupení žalovaného ani advokátem, ani notářem, a vynesl proti žalovanému rozsudek pro zmeškání. Co se zastoupení advokátem týče, jest toto doslovným zněním zákona, t. j. § 23 zákona o pracovních soudech vyloučeno. Co se týče zastoupení notářem, zákon notáře v citovaném ustanovení přímo nevylučuje, soud má však za to, že zákon nechtěl tím favorisovati notáře proti advokátům, nýbrž chtěl vůbec vyloučiti ze zastupování právníky, kteří z povolání zastupování stran před soudy přijímají. Tendencí zákona jest, aby mezi stranami, z nichž jedna jest vždy hospodářsky slabší, bylo docíleno co největší procesní rovnosti. Tato rovnost však by byla porušena v neprospěch strany slabší, kdyby druhé straně byla ponechána možnost zastoupení právníkem. Zákon chtěl dále řízení co možná zlevnit a tak zbaviti zaměstnance tíživého rizika k placení útrat právního zastoupení v případě, že by spor prohrál. Útraty notáře a advokáta jsou však podle § 42 c. ř. s. stejné. Soud má tedy za to, že zákon v § 23 zák. o pracovních soudech pod pojem »advokát« zahrnuje i notáře, když jako právní zástupce v procesu vystupuje. V důsledku toho nepřipustil soud zastupování notářem, i když tento tvrdil, že zastupování převzal pro žalovaného zdarma a z pouhého přátelství. O d v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. D ů v o d y: V pracovních sporech jest podle § 23 zákona čís. 131/31 ovšem vyloučeno zastoupení advokátem v řízení před pracovním soudem, nemá-li předmět sporu hodnotu vyšší než 1.000 Kč.